

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem Pobytové středisko Havířov,
Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2020 č. j. OAM-53/LE-BE01-VL11-2020, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020 č. j. OAM-53/LE-BE01-VL11-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou jeho dluhy, které má na Ukrajině. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luganské oblasti za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany po svém zajištění Policií České republiky. Přitom neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou, a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž namítal, že v jeho případě Ukrajinu nelze považovat za bezpečnou zemi původu a žalovaný tak pochybil, když jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Dle názoru žalobce si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí a toto rozhodnutí postavil na základě pouze becných informací, které nijak nesouvisí s důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Poskytl žalovanému věrohodnou výpověď, kterou žalovaný nijak nezpochybnil a jeho obava z jednání věřitelů tedy může být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však poukázal pouze na to, že měl možnost vyhledat ochranu v zemi původu; v odůvodnění napadeného rozhodnutí však dle žalobce chybí skutkové závěry o tom, zda by se jeho právům mohlo vůbec dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Závěrem své žaloby žalobce namítal, že skutečnost, že nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, nevylučuje u něj možnost existence odůvodněného strachu z pronásledování či vážné újmy. Pokud měl žalovaný za to, že podal tuto žádost z důvodů legalizace svého pobytu a ve snaze se vyhnout hrozícímu vyhoštění na Ukrajinu, měl možnost jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 19. 8. 2020 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2020 č. j. OAM-53/LE-BE01-VL11-2020 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 s. ř. s.).

5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 6. 2020. Dne 1. 7. 2020 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a mj. uvedl, že místem jeho posledního pobytu na Ukrajině byla Ivanofrankovská oblast, obec D., ulice O.25. Do České republiky přicestoval asi 3. 11. 2017 tranzitem přes Slovensko, jeden den byl v Polsku, kde hledal práci, ale vrátil se zpět do České republiky. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že když naposledy přijel na Ukrajinu, byl napaden a pořezán na ruce. Má strach, aby se to neopakovalo, a na Ukrajině má dluhy; tato situace vznikla tím, že dluhy nesplácel. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 14. 7. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu tohoto pohovoru žalobce opakoval, že do České republiky přijel v listopadu roku 2017, že zde má kamarády a přijel sem za prací. Když ho kontrolovala policie, odjel na Ukrajinu, kde si vyřídil nové polské vízum a poté se vrátil zpět do ČR. Po celou dobu v České republice pracoval nelegálně na polské vízum. Kvůli nelegální práci byl v předešlých letech z České republiky vyhoštěn a po vyhoštění vycestoval na Ukrajinu. K dotazu, proč požádal o mezinárodní ochranu až po svém zajištění, odpověděl, že tak chtěl učinit dříve, ale měl výjezdní vízum a žádost nestihl podat. Ohledně svých problémů na Ukrajině uvedl, že se vše stalo v roce 2014, kdy jeho kamarádi vozili z Polska a Itálie na Ukrajinu alkohol, který prodával. Jednou autobus s alkoholem chytila policie, která autobus odstavila na dva roky a jeho majiteli dala pokutu 50 000 hřiven. To zboží se tehdy vezlo pro něj, proto žalobce pokutu zaplatil, avšak nezaplatil všechny peníze lidem, kteří mu alkohol prodali a chtěli po něm peníze. Když byl doma, tak se ho neznámý muž ptal, jestli si pamatuje, že dluží peníze a poté ho pořezal; žalobce neví, kdo to byl, protože ho nezná. S policií tento problém neřešil ani řešit nemohl, ti kamarádi se s policií bavili a mohl by mít ještě větší problémy. Dále žalobce uvedl, že před dvěma lety žila jeho matka s nějakým mužem, který ji bouchnul a žalobce přišel na druhý den do jeho bytu, kde tohoto muže zbil. K dotazu uvedl, že na Ukrajině neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Součástí správního spisu žalovaného jsou i informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, a to „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ se stavem v červenci 2019 a informace nazvaná „Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 25. 4. 2020.
6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luganské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za

bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce před odjezdem z Ukrajiny pobýval v obci Dolina v Ivanofrankovské oblasti, která je pod kontrolou ústřední ukrajinské vlády. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je tedy to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu v daném případě naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti namítal, že v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu uváděl své obavy z jednání věřitele na Ukrajině, přičemž podle něj se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně zabýval otázkou efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů a v tomto směru nepracoval s žádnými relevantními informacemi o zemi původu žalobce. S touto žalobní námitkou krajský soud souhlasit nemůže. Součástí správního spisu žalovaného je totiž shora citovaná informace nazvaná „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“, v níž se mj. uvádí, že na Ukrajině vykonávaly obecně svou činnost domácí a mezinárodní lidskoprávní organizace bez omezení, které své poznatky vyšetřovaly a uveřejňovaly. V ústavě je zakotven ombudsman (veřejný ochránce práv). Jeho úřad spolupracoval s nevládními organizacemi na různých projektech pro sledování dodržování lidských práv ve věznicích a jiných státních institucích. Od roku 2012 funguje na Ukrajině národní preventivní mechanismus, který dohlíží nad dodržováním lidských práv a dne 27. 11. 2018 začal na Ukrajině fungovat Státní úřad pro vyšetřování, který má mj. vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovacích orgánů. Pakliže by tedy byly žalobcovy obavy z pronásledování ze strany soukromých osob – věřitelů důvodné, nepochybně by měl možnost se obrátit na policejní či jiné státní orgány o pomoc. Žalobce, jak sám v průběhu správního řízení vypověděl, této možnosti nevyužil s odůvodněním, že by „mohl mít ještě větší problém“; z uvedeného pak nelze dovodit, že by mu tato pomoc byla odepřena, resp. že by nebyla poskytnuta v dostatečné míře.

8. Žalobní námitka, že si žalovaný neopatřil dostatečné relevantní informace pro vydání svého rozhodnutí, je nedůvodná. Výše uvedené použité informace, byť se jedná toliko o dvě zprávy o zemi původu žalobce, se týkají posouzení žalobcova důvodu, kterým odůvodňoval svou žádost o mezinárodní ochranu – tedy obavu z pronásledování či způsobení vážné újmy ze strany soukromých osob, tj. věřitelů. Tyto informace dle názoru krajského soudu jsou dostačující pro posouzení uváděného důvodu žádosti o mezinárodní ochranu a nelze z nich učinit závěr, že by ukrajinské bezpečnostní orgány nebyly schopny žalobci poskytnout adekvátní pomoc. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi. Na tomto závěru nic nemůže měnit ani námitka, že pokud žalovaný hodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako prostředek legalizace jeho pobytu, měl možnost tuto žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Nutno dodat, že žalobcem tvrzený důvod v jeho žádosti o mezinárodní ochranu za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o

[Zadejte text.]

tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.

9. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 11. února 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

[Zadejte text.]